

Predmet C-396/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

30. srpnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Kúria (Mađarska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

2. srpnja 2020.

Žalitelj:

CHEP Equipment Pooling NV

Druga stranka u postupku:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Odluka Kúrije (Vrhovni sud, Mađarska),

kao kasacijskog suda

[*omissis*]

Žalitelj: CHEP Equipment Pooling [NV] ([*omissis*] Mechelen [*omissis*], Belgija)

[*omissis*]

Druga stranka u postupku: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság[a] (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska) ([*omissis*] Budimpešta [*omissis*])

[*omissis*]

Predmet spora: upravna odluka u poreznom sporu

[*omissis*]

Izreka

Kúria (Vrhovni sud) [*omissis*] [postupovna razmatranja nacionalnog prava] Sudu Europske unije upućuje zahtjev za prethodnu odluku koji sadržava sljedeće pitanje:

Treba li članak 20. stavak 1. Direktive Vijeća 2008/9/EZ od 12. veljače 2008. o utvrđivanju detaljnih pravila za povrat poreza na dodanu vrijednost, predviđenih u Direktivi 2006/112/EZ, poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan u državi članici povrata, već u drugoj državi članici (Direktiva 2008/9/EZ) tumačiti na način da, čak i u slučaju očite razlike u iznosu, a da se pritom ne postavlja pitanje proporcionalnog odbitka, između zahtjeva za povrat i računa na štetu poreznog obveznika, država članica povrata može smatrati da nije potrebno zahtijevati dodatne informacije i da ima sve potrebne informacije na temelju kojih bi donijela odluku o povratu?

Obrazloženje

Navedene odredbe prava Unije

Članak 20. stavak 1. i članak 8. stavak 2. točka (e) Direktive Vijeća 2008/9/EZ od 12. veljače 2008. o utvrđivanju detaljnih pravila za povrat poreza na dodanu vrijednost, predviđenih u Direktivi 2006/112/EZ, poreznim obveznicima koji nemaju poslovni nastan u državi članici povrata, već u drugoj državi članici (u daljnjem tekstu: Direktiva)

Navedene odredbe nacionalnog prava

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Zakon br. CXXVII iz 2007. o porezu na dodanu vrijednost; u daljnjem tekstu: Zakon o PDV-u)

Članak 249. stavak 1. Zakona o PDV-u: Pravo na povrat poreza porezni obveznik koji nema poslovni nastan na državnom području ostvaruje tako da podnese pisani zahtjev nadležnom tijelu nacionalnog poreznog tijela navedenog u propisima (u daljnjem tekstu: zahtjev za povrat poreza).

Članak 251/F stavak 1. točka (a) Zakona o PDV-u: Ako nacionalno porezno tijelo, na temelju podataka koje je primilo i drugih informacija, smatra da nije moguće donijeti utemeljenu odluku o zahtjevu za povrat poreza, može od poreznog obveznika koji nema poslovni nastan na državnom području pisanim zahtjevom tražiti dodatne podatke i druge informacije u roku predviđenom člankom 251/E stavkom 1.

Članak 251/E stavak 1. Zakona o PDV-u: Osim ako je ovim Zakonom predviđeno drukčije, nacionalno porezno tijelo odluku o zahtjevu za povrat poreza donosi u roku od četiri mjeseca.

Članak 251/F stavak 3. Zakona o PDV-u: U okviru pisanog zahtjeva na koji se upućuje u stavcima 1. i 2. može se zahtijevati podnošenje originala ili ovjerene preslike dokumenta navedenog u članku 127. stavku 1. točkama (a), (c) i (d), izdanog na ime poreznog obveznika koji nema poslovni nastan na državnom području, kojim se potvrđuje da je transakcija izvršena, ako se pojave utemeljene dvojbe u pogledu pravne osnove za povrat poreza ili u pogledu iznosa plaćenog poreza čiji se povrat zahtijeva. U tom se slučaju ne primjenjuju najveći iznosi utvrđeni u članku 250. stavku 1.

Članak 127. stavak 1. točka (a) Zakona o PDV-u: Ostvarenje prava na odbitak uvjetovano je objektivnim zahtjevom da, u slučaju na koji se odnosi članak 120. točka (a), porezni obveznik osobno raspolaže računom izdanim na njegovo ime koji pokazuje da je transakcija izvršena.

Članak 120. točka (a) Zakona o PDV-u: U mjeri u kojoj porezni obveznik, koji djeluje u tom svojstvu, na drugi način upotrebljava ili iskorištava proizvode ili usluge kako bi obavio oporezivu isporuku robe ili usluga, ima pravo odbiti od PDV-a koji je dužan platiti porez koji je prenio drugi porezni obveznik, što uključuje osobe ili organizacije koje su obveznici pojednostavljenog poreza na dobit, u pogledu stjecanja robe ili primanja usluga.

Članak 4. stavak 2. točka (e) a belföldön nem letelepedett adóalanyokat a Magyar Köztársaságban megillető általános forgalmiadó-visszatérítetési jognak, valamint a belföldön letelepedett adóalanyokat az Európai Közösség más tagállamában megillető hozzáadottértékadó-visszatérítetési jognak érvényesítésével kapcsolatos egyes rendelkezésekről szóló 32/2009. (XII. 21.) PM rendelet (Uredba ministra financija 32/2009 od 21. prosinca o određenim odredbama koje se odnose na ostvarivanje prava na povrat poreza na dodanu vrijednost koje u Republici Mađarskoj imaju porezni obveznici koji nemaju poslovni nastan na državnom području i prava na povrat poreza na dodanu vrijednost koje u drugim državama članicama Europske zajednice imaju porezni obveznici koji imaju poslovni nastan na državnom području; u daljnjem tekstu: Uredba ministra financija): Osim odredbi stavka 1., zahtjev za povrat poreza također treba sadržavati, za svaki dokument naveden u članku 127. stavku 1. točkama (a), (c) i (d) Zakona o PDV-u, izdan na ime poreznog obveznika koji ima poslovni nastan u drugoj državi članici Zajednice, kojim se potvrđuje da je transakcija izvršena, poreznu osnovicu i iznos poreza izražen u forintama.

Sažet prikaz činjenica na kojima se temelji žalba u kasacijskom postupku i obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- [1] Žalitelj, osnovan u Belgiji, vlasnik je CHEP-ove tvornice europskih paleta: kupovao je nove palete te ih kasnije iznajmljivao svojim društvima koja posluju u

različitim državama članicama Unije. Za dohodak od iznajmljenih paleta izdavao je račune s belgijskim poreznim brojem.

- [2] Žalitelj je 28. rujna 2017., kao porezni obveznik koji ima poslovni nastan u drugoj državi članici Zajednice, podnio zahtjev za povrat ulaznog PDV-a na robu i usluge stečene na državnom području tijekom razdoblja od 1. siječnja 2016. do 31. prosinca 2016. Navedenom je zahtjevu priložio dokument koji je sadržavao više stupaca sa sljedećim nazivima stavki: broj računa, datum računa, izdavatelj računa, porezna osnovica, porez, porez koji se može odbiti, naziv, šifre, kao i račune navedene u dokumentu. Žalitelj je u tom dokumentu također naveo račune za koje mu je PDV već u cijelosti ili djelomično vraćen, kao i račune na kojima je stvarni iznos PDV-a naveden na računu bio manji od iznosa istaknutog u zahtjevu. Osim toga, dokument je sadržavao i upućivanja u kojima je stvarni iznos PDV-a, prema računu, bio veći od iznosa navedenog u zahtjevu.
- [3] Prvostupanjsko porezno tijelo je 2. studenoga 2017. zatražilo od žalitelja dokumente i prijave koje se odnose na okolnosti u kojima su izvršene gospodarske transakcije koje odgovaraju 143 računa. Nakon primitka dodatnih podataka 29. studenoga 2017., prvostupanjsko porezno tijelo djelomično je prihvatilo zahtjev i pritom odobrilo povrat 254 636 343 mađarskih forinti te odbilo povrat 92 803 004 mađarskih forinti na ime PDV-a. Povrat je odbilo dijelom zato što je zatraženi iznos već bio u cijelosti ili djelomično vraćen i dijelom zato što se člankom 247. stavkom 3. Zakona o PDV-u ne dopušta povrat iznosa poreza koji je veći od iznosa navedenog na računu. U slučajevima u kojima je iznos PDV-a naveden u dokumentu priloženom zahtjevu bio manji od iznosa PDV-a navedenog na računu, prvostupanjsko porezno tijelo naložilo je povrat iznosa navedenog u tom dokumentu.
- [4] Druga stranka u postupku je potvrdila prvostupanjsku odluku. Svoju je odluku obrazložila time da je iznos čiji se povrat zahtijeva najvažniji element zahtjeva te da radi njegove izmjene treba podnijeti novi zahtjev. Ispravak administrativne pogreške koju žalitelj navodi u svojoj tužbi isto tako podrazumijeva podnošenje novog zahtjeva. Žalitelj nije mogao podnijeti novi zahtjev jer, iako je za predmetnu godinu imao pravo podnijeti zahtjev sljedeće godine, odnosno od siječnja 2017., to je učinio tek 28. rujna 2017. a prekluzivni je rok istekao 30. rujna 2017. Za pogrešno navođenje iznosa čiji se povrat zahtijeva i datum podnošenja odgovoran je žalitelj. U žaliteljevu slučaju, činjenice su bile jasno utvrđene i nije bio potreban nikakav ispravak. Ako je zahtjev pogrešno ispunjen, od poreznog se tijela ne može zahtijevati da provjerava razlog nastanka pogreške.
- [5] Žalitelj je u svojoj upravnoj tužbi zahtijevao preispitivanje odluke druge stranke u postupku u dijelu koji se odnosi na račune za koje je, na temelju podataka iz dokumenta priloženog zahtjevu, utvrđen iznos PDV-a koji treba vratiti manji od stvarnog iznosa PDV-a navedenog na računima.
- [6] Prvostupanjski sud pravomoćnom je presudom odbio žaliteljevu upravnu tužbu. Iz obrazloženja navedene presude proizlazi da su pravo na povrat, pokretanje

postupka i utvrđivanje iznosa PDV-a na koji se odnosi povrat dužnosti podnositelja zahtjeva odnosno žalitelja. Žaliteljeva tvrdnja lišila bi zahtjev smisla jer bi u tom slučaju bilo dovoljno samo priložiti račune koji čine pravnu osnovu prava na povrat, a porezno tijelo bi, osim ako je riječ o proporcionalnom odbitku, u svakom slučaju moralo naložiti povrat najvećeg iznosa poreza u skladu s računima. Druga stranka u postupku može tražiti dodatne podatke samo ako su oni potrebni za donošenje utemeljene odluke ili ako nedostaju potrebne informacije, što nije slučaj u ovom predmetu.

- [7] Žalitelj u svojoj žalbi u kasacijskom postupku zahtijeva ukidanje pravomoćne presude i donošenje odluke kojom se prihvaćaju zahtjevi iz upravne tužbe. Prema njegovu mišljenju, pravomoćnom presudom povređuje se načelo porezne neutralnosti utvrđeno u članku 1. stavku 2. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: Direktiva 2006/112). Prvostupanjski sud nije uzeo u obzir temeljno načelo postupovnih jamstava poreznog postupka te je samo provjerio usklađenost postupka za povrat s tehničkim pravilima.
- [8] Pri odlučivanju o žalbi u kasacijskom postupku, Kúria (Vrhovni sud) napomenula je da mjerodavna pravila ne sadržavaju nijedno ograničenje u pogledu broja zahtjeva za povrat koji se mogu podnijeti u prekluzivnom roku, odnosno da podnositelji zahtjeva mogu ispraviti svoje moguće prethodne pogreške podnošenjem novih zahtjeva. Međutim, u slučaju zahtjeva koji je podnesen netom prije isteka prekluzivnog roka, postaje ključno pravilno protumačiti pitanje je li moguće donijeti utemeljenu odluku o tom zahtjevu ako nisu pojašnjene razlike između [iznosa PDV-a navedenog u zahtjevu i iznosa navedenog na podnesenim računima].
- [9] Pravo Unije i nacionalno pravo koje se primjenjuje na sporne činjenice sadržavaju istovjetne odredbe. Na temelju članka 8. stavka 2. točke (e) Direktive i članka 4. stavka 2. točke (e) Uredbe ministra financija, podatak koji je obvezno navesti u zahtjevu jest iznos PDV-a. U skladu s člankom 20. stavkom 1. Direktive i člankom 251/F stavkom 3. Zakona o PDV-u, odluka o povratu može se donijeti samo ako su dobivene sve potrebne informacije za donošenje utemeljene odluke. U Direktivi i Zakonu o PDV-u propisano je da poznavanje točnog iznosa čiji se povrat zahtijeva čini relevantne informacije potrebne za donošenje utemeljene odluke. Na temelju Direktive dopušteno je zahtijevati dodatne informacije o „potrebним informacijama” ako postoje opravdani razlozi za sumnju u točnost konkretnog zahtjeva. Osim toga, na temelju Zakona o PDV-u takve se informacije mogu tražiti od poreznog obveznika ako se pojave utemeljene dvojbe u pogledu iznosa plaćenog poreza čiji se povrat zahtijeva.
- [10] Nacionalno porezno tijelo smatra da upravo podnositelj zahtjeva određuje doseg predmeta, na način da o iznosu PDV-a čiji se povrat zahtijeva valja dvojiti samo u slučaju da je povezan s pogreškom u gospodarskoj transakciji ili da je naveden u iznosu koji je veći od onog odobrenog zakonom.

- [11] Što se tiče Direktive, pitanje koje treba razjasniti odnosi se na to može li nacionalno porezno tijelo, u slučaju razlike na štetu poreznog obveznika, smatrati da ima sve potrebne informacije na temelju kojih bi donijelo utemeljenu odluku o povratu a da pritom ne zahtijeva dodatne informacije. Drugim riječima, ne čini li razlika između iznosa iz zahtjeva i podnesenih računa potrebne informacije u pogledu kojih porezno tijelo treba zahtijevati dodatne informacije [na način da navedeno tijelo] nije obvezno skrenuti pozornost na pogreške iz zahtjeva u tom pogledu.
- [12] Međutim, u skladu s Kúrijinom (Vrhovni sud) ocjenom, nacionalno porezno tijelo može imati utemeljene dvojbe u pogledu točnosti zahtjeva čak i ako je iznos PDV-a čiji se povrat zahtijeva manji od iznosa navedenog na računu, pa čak i ako je u zahtjevu pogrešno navedena porezna osnovica samog PDV-a koja se razlikuje od osnovice navedene na računu. I u tim se slučajevima utemeljena odluka može donijeti tek nakon zahtijevanja dodatnih informacija.
- [13] [*omissis*] [postupovna razmatranja nacionalnog prava]
- U Budimpešti 2. srpnja 2020.
- [*omissis*] [potpisi]